

Sygn. akt XXI Pa 53/17

XXI Pz 26/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXI Wydział Pracy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grzegorz Kochan
Sędziowie:	SO Dorota Czyżewska SO Monika Sawa (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Marlena Skonieczna

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 maja 2017 r. w Warszawie

sprawy z powództwa S. Z.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o odszkodowanie

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie

z dnia 11 października 2016 roku sygn. akt VII P 1864/14

na skutek zażalenia wniesionego przez powoda

od postanowienia zawartego w punkcie 3 wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie

z dnia 11 października 2016 roku sygn. akt VII P 1864/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 3 w ten sposób, że zasądza (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz S. Z. kwotę 3960 (trzy tysiące dziewięćset sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

II. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 4 w ten sposób, że nakazuje pobrać od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie kwotę 1225 (tysiąc dwieście dwadzieścia pięć) złotych tytułem opłaty od pozwu;

III. oddala apelację w pozostałym zakresie;

IV. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz S. Z. kwotę 496,50 (czterysta dziewięćdziesiąt sześć 50/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej, w tym kwotę 457,50 (czterysta pięćdziesiąt siedem 50/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Sygn.akt XXIPa 53/17, Pz 26/17

UZASADNIENIE

Powód S. Z. pozwem skierowanym przeciwko (...) S.A. w W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz odszkodowania za nieuzasadnione wypowiedzenie umowy pracę w kwocie 78.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu pozwanej spółce do dnia zapłaty. W uzasadnieniu swojego stanowiska powód wskazał, że wypowiedzenie mu umowy o pracę było niezgodne z prawem, ponieważ w trakcie zatrudnienia nie podejmował żadnych działań naruszających zakaz konkurencji.

Pozwana (...) S.A. w W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uzasadniając swoje stanowisko podniosła, że powód podjął działalność konkurencyjną wobec pozwanej w pełni świadomy stanowiska strony pozwanej i treści obowiązującej strony.

Pismem z dnia 28 października 2015 r. powód zmodyfikował powództwo, w ten sposób, że wniósł o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kwoty 102.491,46 zł tytułem odszkodowania za nieuzasadnione i niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia doręczenia pozwu pozwanej do dnia zapłaty. Powód wniósł także o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa, kwestionował także datę wymagalności odsetek z uwagi na rozszerzenie powództwa w toku procesu.

Wyrokiem z dnia 11 października 2016 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie VII Wydział Pracy zasądził od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda S. Z. kwotę 102 491, 46 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od następujących kwot:

- a) od kwoty 78.000 zł od dnia 5 stycznia 2015r. do dnia zapłaty,
- b) od kwoty 24.491,46 zł od dnia 28 października 2015r. do dnia zapłaty (pkt 1 wyroku), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt 2), zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 3 wyroku), nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy) kwotę 5.125 zł tytułem opłaty od pozwu, od wniesienia której powód był zwolniony z mocy ustawy (pkt 4 wyroku); wyrokowi w pkt 1 nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 34.163,82 zł (pkt 5 wyroku).

Sąd Rejonowy ustalił, że powód S. Z. zatrudniony był u pozwanego (...) S.A. W. (poprzednio: (...) S.A.) od 15 września 2003 r., początkowo na stanowisku głównego specjalisty wiodącego ds. wdrożenia (...) w Departamencie (...) w (...) S.A. w pełnym wymiarze czasu pracy, na czas nieokreślony, zaś na podstawie umowy z dnia 5 grudnia 2005 r., od 1 października 2005 r. na stanowisku Dyrektora Departamentu (...) w (...) w pełnym wymiarze czasu pracy, na czas nieokreślony. Ostatecznie, zgodnie z aneksem nr. (...) do umowy o pracę z dnia 5 grudnia 2005 r. powód objął stanowisko Dyrektora (...) w pełnym wymiarze czasu pracy, na czas nieokreślony.

Powód zajmował się implementacją systemów informatycznych. Powód w obszarze finansów odpowiedzialny był za rozwój systemów i procesów, realizował projekty informatyczne w obszarze finansowym zajmował się aplikacjami finansowymi i procesami finansowymi.

W dniu 5 grudnia 2005r. strony zawarły również umowę w sprawie ustanowienia zakazu podejmowania dodatkowego zatrudnienia lub działalności, w tym zatrudnienia lub działalności konkurencyjnej wobec (...) S.A. w okresie zatrudnienia. Umowa była aneksowana w dniu 30 lipca 2007 r.

W dniu 1 października 2010 r. zawarto kolejną umowę w sprawie ustanowienia zakazu podejmowania dodatkowego zatrudnienia lub działalności, w tym zatrudnienia lub działalności konkurencyjnej wobec (...) S.A. w okresie zatrudnienia.

W przedmiotowej umowie powód zobowiązał się min. do powstrzymania się od podejmowania dodatkowego zatrudnienia w podmiocie prowadzącym działalność konkurencyjną lub działalności konkurencyjnej, w tym zatrudnienia lub działalności na rzecz podmiotów współpracujących z (...) S.A. Zakaz ten obejmował w szczególności:

1. prowadzenie na rachunek własny lub osoby trzeciej, w tym firmy współpracującej z (...) S.A., a także wykonywanie na rzecz takich podmiotów funkcji pełnomocnika, doradcy, pośrednika, agenta, powiernika lub zleceniobiorcy,
2. posiadanie udziałów lub akcji w ilości umożliwiającej bezpośrednie lub pośrednie wpływanie na decyzję władz spółki – z wyjątkiem akcji dopuszczonych do publicznego obrotu na podstawie odrębnych przepisów - a także uczestniczenie w spółkach współpracujących z (...) S.A. jako wspólnik jawny, komandytariusz lub wspólnik spółki cywilnej,
3. odpłatne lub nieodpłatne, stałe lub dorywcze wykonywanie czynności na rzecz podmiotu prowadzącego działalność konkurencyjną, w tym podmiotu współpracującego z (...) S.A., w ramach umowy o pracę, umowy zlecenia, umowy o dzieło lub na innej podstawie.

§ 1 pkt 2 przedmiotowej umowy, wskazywał, że działalność konkurencyjną wobec (...) S. A. prowadzą podmioty, których przedmiot działalności pokrywa się w całości lub części ze statutowym przedmiotem działalności (...) S.A.

§ 3 wskazywał natomiast, że nie stanowi naruszenia zakazu - działalność lub zatrudnienie - na które pracownik otrzyma pisemną zgodę lub do którego został desygnowany przez pracodawcę, jak też działalność lub zatrudnienie w spółkach Grupy (...).

Głównym obszarem działalności pozwanej jest szeroko rozumiana działalność telekomunikacyjna i obrót danymi, ich wykorzystywanie w procesach sprzedaży i dystrybucji, doradztwo w zakresie technicznym, rozwiązania informatyczne w obszarze telekomunikacyjnym. Spółka posiada formalnie bardzo szeroki przedmiot działalności. Do KRS spółka wpisała 97 różnych rodzajów działalności według klasyfikacji (...).

Chcąc podjąć nową aktywność pracownicy pozwanej mieli możliwość wystąpić do pracodawcy o udzielenie informacji, czy dana działalność będzie traktowana jako działalność konkurencyjna.

Pracodawca co roku przypominał pracownikom o obowiązku przestrzegania zakazu konkurencji.

W sierpniu 2013 r powód zamierzał założyć spółkę zajmującą się działalnością informatyczno-technologiczną. Wystąpił do pracodawcy z zapytaniem o zgodę na podjęcie takiej działalności i otrzymał decyzję odmową. Ostatecznie powód nie podjął tej działalności. Powodem wystąpienia o zgodę były wątpliwości powoda, czy planowana działalność nie naruszy zawartej umowy o zakazie konkurencji. W 2014r. powód nabył 22 udziały w spółce (...) Sp. z o.o. W okresie od marca kwietniu 2014r. do września 2014r. powód posiadał 48 udziałów w spółce (...) Sp. z o.o., i przez kilka miesięcy do lipca 2014r. był prezesem zarządu tej spółki

(...) była agencją marketingowa świadcząca usługi marketingowe dla małych firm w postaci mailingu czy poszukiwania klientów. Powód nie pełnił w tej spółce żadnych funkcji. Powód pozostaje w konflikcie z pozostałymi wspólnikami.

Zgodnie z KRS działalność (...) Sp. z o.o. była zbieżna z działalnością pozwanej w zakresie 59.11.Z, 59.12.Z, 59.13.Z, 59.14.Z, 59.20.Z, 63.11.Z, 63.12.Z, 73.11.Z, 73.12.A, 73.12.B, 73.12.C, 73.12.D, 73.20.Z, 74.90.Z, 78.30.Z, 85.52.Z, 90.01.Z oraz 90.02.Z, zaś z (...) Sp. z o.o. w zakresie 69.10.Z, 68.20.Z, 70.22.Z, 74.90.Z, 85.59.B.

Spółka (...) sp. z o.o. została utworzona w roku 2011 lub 2012. Jej zadaniem jest uczestniczenie w dwóch badaniach klinicznych w ramach projektu dotyczącego produkcji substancji lekowej w oparciu o umowę konsorcjum zawartą z (...).

Ani spółka (...) sp. z o.o. ani (...) nie prowadziły działalności telekomunikacyjnej, informatycznej, czy też związanej z przesyłaniem danych. Spółki nie zajmowały się także nabywaniem i sprzedawaniem nieruchomości, ani też wynajmem i zarządzaniem nieruchomościami; nie prowadziły także doradztwa w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej.

Powód nie prosił o wyrażenie zgody na podjęcie działalności w powyższych spółkach uznając, że nie są one podmiotami konkurencyjnymi wobec pozwanego.

Oświadczeniem z dnia 26 listopada 2014 r., pracodawca rozwiązał umowę o pracę z powodem z zachowaniem 3 - miesięcznego okresu wypowiedzenia. Podczas wręczania wypowiedzenia obecne były M. O. i Z. G..

Pracodawca, jako przyczynę wskazał naruszenie § 17 umowy o pracę z dnia 5 grudnia 2005 r. oraz naruszenie postanowień umowy w sprawie ustanowienia zakazu podejmowania dodatkowego zatrudnienia lub działalności, w tym zatrudnienia lub działalności konkurencyjnej wobec (...) S.A. w okresie zatrudnienia (z dnia 1 października 2010 r.) polegające na:

1.zaangażowaniu się kapitałowym oraz zarządczym w spółkę zewnętrzną (...) Sp. z o.o.;

2.zaangażowaniu kapitałowym w spółkę zewnętrzną (...) sp. z o.o.
Pracodawca wskazał również, że skutkiem powyższego była utrata zaufania do pracownika w zakresie wykonywania zadań na zajmowanym stanowisku.

Pracodawca nie badał rzeczywistej działalności spółek, w które zaangażował się powód, sprawdzano jedynie ich dokumentację. Nie weryfikowano klientów tych podmiotów ani zakresu rzeczywistej działalności tych spółek. Nie analizowano również czy działalność powoda stanowiła zagrożenie dla jakichkolwiek interesów pracodawcy.

Miesięczne wynagrodzenie powoda liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 34 163,82 zł brutto.

Sąd Rejonowy ustaleń dokonał na podstawie dokumentów oraz ich kserokopii, w tym akt osobowych powoda. Żadna ze stron nie kwestionowała prawdziwości przedmiotowych dokumentów, podstaw ku temu nie znalazł także Sąd.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd oparł się ponadto na zeznaniach świadków: M. K. (1), M. O. (1), Z. G. (1), J. S. a także powoda S. Z. i występującego w imieniu strony pozwanej członka zarządu - J. K. (1), którym dał wiarę w całości wobec uznania ich za spójne, logiczne i znajdujące potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym.

Sąd Rejonowy uznał, że powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Wskazał, że zgodnie z przepisem art. 30 § 4 k.p. w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony powinna zostać wskazana przyczyna uzasadniająca jej wypowiedzenie. Skuteczność wypowiedzenia zależy jednak nie tylko od spełnienia formalnego wymogu wskazania przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie, lecz również od tego, czy wskazana przez pracodawcę przyczyna jest prawdziwa, rzeczywista i uzasadniona w rozumieniu art. 45 § 1 k.p. Naruszeniem art. 30 § 4 k.p. jest zarówno brak wskazania przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę, jak i ujęcie jej w sposób zbyt ogólnikowy lub podanie innej przyczyny niż uzasadniająca rozwiązanie umowy o pracę, a więc wskazanie przyczyny "nierzeczywistej" (tak Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia

7 kwietnia 1999 r., I PKN 645/98 i 13 kwietnia 1999 r., I PKN 4/99). Co więcej, opis przyczyny musi umożliwiać jej indywidualizację w miejscu i czasie (K. Jaśkowski, Kodeks pracy. Tom I. Komentarz. Ustawy towarzyszące z orzecznictwem. Europejskie prawo pracy z orzecznictwem, LEX).

Sąd Rejonowy wskazał, że już z samego oświadczenia pracodawcy musi wynikać w sposób niebudzący wątpliwości, co jest istotą zarzutu stawianego pracownikowi i usprawiedliwiającego rozwiązanie z nim stosunku pracy, a dalsza konkretyzacja i uzupełnianie przyczyny wypowiedzenia mogą służyć pełniejszemu uzasadnieniu wypowiedzenia, nie mogą jednak usunąć wadliwości (niekonkretności) określenia jego przyczyny w oświadczeniu o wypowiedzeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2008 r., I PK 177/07). Brak wskazania konkretnej przyczyny nie może zostać uzupełniony po wniesieniu przez pracownika powództwa do sądu pracy.

W przedmiotowej sprawie pozwany pracodawca jako przyczynę wypowiedzenia wskazał zaangażowanie kapitałowe oraz zarządce w spółkę zewnętrzną (...) Sp. z o.o. oraz zaangażowanie kapitałowe w spółkę zewnętrzną (...) Sp. z o.o., co skutkowało utratą zaufania do pracownika. Sąd wskazał, że przyczyna ta jest prawdziwa, gdyż interpretując przepisy o zakazie konkurencji, tak jak uczynił pozwany pracodawca, należałoby uznać, że posiadanie przez powoda udziałów i pełnienie funkcji w spółkach, których przedmiot działalności był częściowo tożsamy z zakresem działalności wskazanym w KRS strony pozwanej, naruszył umowę zawartą pomiędzy stronami. W ocenie Sądu Rejonowego przyczyna wypowiedzenia nie jest uzasadniona. Umowa o zakazie konkurencji, na którą powołuje się strona pozwana oparta jest na art. 101¹ § 1 k.p. zgodnie z którym, w zakresie określonym w odrębnej umowie, pracownik nie może prowadzić działalności konkurencyjnej wobec pracodawcy ani też świadczyć pracy w ramach stosunku pracy lub na innej podstawie na rzecz podmiotu prowadzącego taką działalność (zakaz konkurencji). Podstawowe znaczenie dla omawianej regulacji ma pojęcie "działalności konkurencyjnej". Strony stosunku pracy mogą bowiem skutecznie ustanowić zakaz prowadzenia przez pracownika jedynie takiej aktywności zawodowej, która wiąże się z "działalnością konkurencyjną" względem pracodawcy.

Sąd Rejonowy podniósł, że jak wskazuje się w doktrynie w nauce ekonomii konkurencja oznacza kierowanie podobnej oferty (produktów, usług) do tej samej grupy adresatów. Istotą konkurencji jest alternatywny charakter wytworów konkurujących podmiotów. Uwzględnić tu trzeba zatem rodzaj oferowanych dóbr, geograficzne i czasowe umiejscowienie działalności, jak i jakościowy charakter wytworów i powiązaną z tym grupę ich odbiorców. Nie musi być uznane za konkurencję oferowanie w tym samym miejscu i czasie podobnych produktów, które różnią się znacznie jakością i ceną, w związku z czym w istocie oferta skierowana jest do odmiennych grup adresatów. Na podstawie ustaleń teorii ekonomii pojęcie działalności konkurencyjnej zostało zdefiniowane w ustawie z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów. Przepis art. 4 pkt 11 tej ustawy stanowi, że konkurenci to przedsiębiorcy, którzy wprowadzają lub mogą wprowadzać albo nabywają lub mogą nabywać w tym samym czasie towary na rynku właściwym. Rynek właściwy to rynek towarów, które ze względu na ich przeznaczenie, cenę oraz właściwości, w tym jakość, są uznawane przez ich nabywców za substytuty oraz są oferowane na obszarze, na którym, ze względu na ich rodzaj i właściwości, istnienie barier dostępu do rynku, preferencje konsumentów, znaczące różnice cen i koszty transportu, panują zbliżone warunki konkurencji (art. 4 pkt 9 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów). Wyżej przedstawiona treść pojęcia konkurencji może być podstawą interpretacji wyrażenia "działalność konkurencyjna" w art. 101¹ k.p. z uwzględnieniem jednak faktu, że pojęcie podmiotu prowadzącego działalność konkurencyjną z art. 101¹ k.p. jest szersze od pojęcia konkurenta na rynku właściwym z art. 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (tak m.in. Michał Skąpski Komentarz do kodeksu pracy).

Sąd I instancji podniósł, że naruszeniem zakazu konkurencji nie będzie każda działalność, a jedynie taka, która polega na oferowaniu podobnej oferty, jak oferta pracodawcy, do tej samej grupy adresatów. Sąd podzielił stanowisko wyrażone w orzecznictwie, zgodnie z którym obowiązkiem wynikającym z umowy o zakazie konkurencji (art. 101 i 101 k.p.) uchybia jedynie taka działalność pracownika, która jest przez niego rzeczywiście prowadzona, adresowana do tego samego kręgu odbiorców i która choćby częściowo pokrywa się z działalnością pracodawcy i realnie zagraża jego interesom.

Sąd Rejonowy wskazał, że pracodawca nie może stawiać pracownikowi zarzutu naruszenia zakazu konkurencji porównując jedynie zakresy działalności wpisane do Krajowego Rejestru Sądowego, zwłaszcza przy rozpowszechnionej praktyce wpisywania przez przedsiębiorców do KRS bardzo wielu rodzajów działalności. By postawić zarzut naruszenia zakazu konkurencji pracodawca musiał wykazać, że podmiot, w którym zaangażowany była pracownik był rzeczywiście jego konkurentem, czyli, że prowadził podobną działalność na tym samym rynku. W związku z powyższym, to na pracodawcy spoczywał ciężar dowodu wykazania prawdziwości i zasadności przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę.

W ocenie Sądu I instancji, strona pozwana nie wykazała, aby (...) Sp. z o.o. oraz (...) Sp. z o.o. prowadziły tego rodzaju działalność, że posiadanie udziałów czy wykonywanie funkcji przez powoda realnie zagrażało interesom pracodawcy. Podkreślił, że jak wynikało z postępowania dowodowego pracodawca w ogóle tej okoliczności nie sprawdzał, nie weryfikował ani rzeczywistego zakresu działalności spółek, w które był zaangażowany powód ani zakresu zaangażowania powoda. Nie badał czy podmioty których udziały posiadał powód są podmiotami konkurencyjnymi, ani czy skutkiem działań powoda jakiegokolwiek interesy pracodawcy mogły być nawet potencjalnie zagrożone.

W oświadczeniu o wypowiedzeniu umowę o pracę pozwany wskazał ponadto, że kapitałowe oraz zarządcze zaangażowanie się w spółkę zewnętrzną (...) Sp. z o.o. oraz kapitałowe zaangażowanie się w spółkę (...) Sp. z o.o. spowodowało utratę zaufania do pracownika. Strona pozwana w żaden sposób nie odniosła się w trakcie procesu do powyższej przyczyny. Na marginesie Sąd Rejonowy wspominał, że zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne a zadaniem Sądu nie jest wyręczenie stron procesu w przeprowadzaniu stosownej inicjatywy dowodowej. Zdaniem Sądu brak było podstaw do stwierdzenia, że pozwany pracodawca w jakikolwiek sposób uczynił zadość obowiązkowi wynikającemu z cytowanego przepisu.

Sąd Rejonowy podniósł, że wobec niewykazania przez pozwanego zasadności przyczyny wypowiedzenia, powództwo podlegało uwzględnieniu.

Na mocy art. 45 § 1 k.p., w razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony jest nieuzasadnione lub narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, sąd pracy - stosownie do żądania pracownika - orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu - o przywróceniu pracownika do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowaniu. Zgodnie z art. 47¹ k.p., pracownikowi przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za okres od 2 tygodni do 3 miesięcy, nie niższej jednak od wynagrodzenia za okres wypowiedzenia.

Mając na względzie, że roszczenie okazało się uzasadnione, Sąd zasądził od pozwanej (...) S.A. na rzecz powoda S. Z. całość żądanej kwoty uwzględniając, że powodowi przysługiwał 3-miesięczny okres wypowiedzenia i powód wnosił o zasądzenie na jego rzecz odszkodowania w kwocie 102.491,46 zł, odpowiadającej jego 3-miesięcznemu wynagrodzeniu.

O odsetkach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Sąd dokonał stosownego rozdzielenia należności odsetkowej na dwie części. Pozwem z dnia 3 grudnia 2014 r. powód dochodził kwoty w wysokości 78.000 zł. Pozew został doręczony stronie pozwanej w dniu 5 stycznia 2015 r. i od tego dnia należało zasądzić odsetki od pierwotnie dochodzonej kwoty. W piśmie z dnia 28 października 2015 r. powód rozszerzył powództwo o kwotę 24.491,46 zł. W związku z tym, w zakresie kwoty objętej rozszerzonym powództwem, Sąd Rejonowy zasądził stosowne odsetki od dnia 28 października 2015 r.

W zakresie żądania odsetek od dnia wniesienia powództwa od całości kwoty Sąd Rejonowy powództwo oddalił jako niezasadne.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.) koszty zastępstwa

procesowego poniesione przez stronę powodową zostały określone na kwotę 60 zł. W związku z powyższym Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Ponadto Sąd Rejonowy podniósł, że omyłkowo rozstrzygnął o opłacie o pozwu na mocy art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazując ją pobrać na rzecz Skarbu Państwa. Sąd błędnie przyjął, że powód był zwolniony z obowiązku uiszczenia podczas, gdy z akt sprawy wynika, że powód przy wnoszeniu pozwu uiścił opłatę w wysokości 3900 złotych.

Mając na uwadze dyspozycję art. 477² § 1 zd. 1 k.p.c, Sąd nadał wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 34.163,82 zł, która stanowi równowartość miesięcznego wynagrodzenia powoda.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana zaskarżając wyrok w części tj. w zakresie pkt 1 i 3-5 oraz wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa oraz zasądzenie na rzecz pozwanego od powoda zwrotu kosztów postępowania, kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 45 § 1 i 2 k.p. poprzez błędne przyjęcie, że wypowiedzenie stosunku pracy z powodem było nieuzasadnione, pomimo wskazania przez pozwaną faktycznych i konkretnych przyczyn wypowiedzenia, podjęciu przez powoda kilku działań, które naruszały postanowienia obowiązującej strony umowy o zakazie podejmowania dodatkowego zatrudnienia lub działalności, w tym zatrudnienia i działalności konkurencyjnej w okresie zatrudnienia z dnia 1 października 2010 r., nie zgłoszenia zamiaru prowadzenia działalności zbieżnej w części z przedmiotem działalności pozwanej, co spowodowało utratę zaufania pozwanej do powoda;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 101¹ § 1 kodeksu pracy poprzez błędne uznanie, że działalność prowadzona przez powoda zbieżna w części z przedmiotem działalności pozwanej spółki nie stanowiła naruszenia obowiązującej strony umowy o zakazie podejmowania dodatkowego zatrudnienia lub działalności, w tym zatrudnienia lub działalności konkurencyjnej w okresie zatrudnienia z dnia 1 października 2010 roku, § 1 ust. 1 i 2 tej umowy;

3. naruszenie przepisu postępowania cywilnego tj. art. 233 k.p.c. w zakresie braku wszechstronnej oceny zebranego całego materiału dowodowego, nie wyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy, jak też sprzeczność ustaleń dokonanych przez Sąd Rejonowy z zebraniem materiałem dowodowym w sprawie. Sąd pominął okoliczność obowiązującej w pozwanej spółce jednoznacznej informacji dla pracowników o obowiązku przestrzegania zakazu konkurencji i uzyskania zgody na prowadzenie działalności w części pokrywającej się z działalnością pozwanej, co potwierdził w zeznaniach sam powód, przedstawiciel pozwanego, a także słuchani w sprawie świadkowie.

Apelująca podniosła, że nieuzasadniony jest zarzut Sądu Rejonowego, że w statucie pozwanej jest szeroko określony zakres przedmiotu działalności. Pozwana jest jednym z większych polskich podmiotów gospodarczych, zatrudniających ponad 15 tysięcy pracowników i współpracując z wieloma tysiącami podmiotów, faktycznie prowadzi bardzo różnorodną i szeroką działalność gospodarczą. W pewnych zakresach działalność jest prowadzona szerzej, w innych w węższym zakresie, czy też planowana jest określona działalność. Pozwana prowadzi nie tylko działalność telekomunikacyjną, ale szereg innych działalności, jak ubezpieczeniową, obrót nieruchomościami czy działalność finansową. Zamierza też rozwijać działalność, również w zakresie świadczenia usług medycznych”.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego zakaz konkurencji obejmuje nie tylko działalność faktycznie wykonywaną, ale także działalność planowaną (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2006 r. (II PK 39/06)). W celu wyeliminowania wątpliwości, czy faktycznie dana działalność jest prowadzona lub że pracodawca zamierza prowadzić daną działalność, każdy z pracowników pozwanej powinien zwrócić się w tym zakresie do pracodawcy z zapytaniem. Tak ustalone zasady potwierdzili słuchani w sprawie świadkowie:

M. O.,; M. K., Z. G. oraz za stronę pozwaną J. K.

Pozwana podniosła nadto, że powód zobowiązany był do uzyskania zgody pracodawcy w przypadku, gdy zamierzał prowadzić działalność naruszającą w części przedmiot działalności pozwanej. Wiedział o tym obowiązku. Wcześniej z wnioskiem w zakresie uzyskania zgody wystąpił w 2013 r. w odniesieniu do innej działalności, jaką zamierzał podjąć. Wówczas świadek M. O. odpowiedziała negatywnie. Podejmując w 2014 r. aktywność w zakresie kolejnych podmiotów powód wiedział, że część przedmiotu działalności pokrywa się z działalnością pozwanej i tym samym narusza postanowienia paragrafu 1 umowy o zakazie podejmowania dodatkowego zatrudnienia lub działalności, w tym zatrudnienia lub działalności konkurencyjnej w okresie zatrudnienia z dnia 1 października 2010 r. Nie zwrócił się o zgodę do pracodawcy.

Apelująca podniosła, że utrata zaufania do powoda nastąpiła wobec naruszenia przez powoda zasad postępowania w zakresie przestrzegania zakazu konkurencji w czasie trwania stosunku pracy, podjęcia działalności w części zbieżnej z działalnością pozwanej. Przepisy prawa pozwalają pracodawcy na ochronę jego interesów i zobowiązanie pracowników do powstrzymania się od działalności konkurencyjnej. Umowa w tym zakresie jest zawierana na podstawie art. 101¹ § 1 k.p., w granicach określonej swobody umów, zatem przedmiot i zakres klauzuli konkurencyjnej zależy od umowy stron (por. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 8 stycznia 2014 roku w sprawie o sygn. akt I PK 146/13). Strony, zatem i powód, powinny wykonywać wzajemne zobowiązania zgodnie z jego treścią oraz w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu, a także zasadom współżycia społecznego lub istniejącym w tym zakresie ustalonym zwyczajom (art. 354 k.c. w związku z art. 300 k.p.).

Zdaniem pozwanej przyczyna podana w wypowiedzeniu umowy o pracę uzasadniała wypowiedzenie umowy o pracę. Powód naruszył postanowienia zawartej umowy o zakazie podejmowania dodatkowego zatrudnienia lub działalności, w tym zatrudnienia lub działalności konkurencyjnej w okresie zatrudnienia z dnia 1 października 2010 r. oraz obowiązujące zasady w tym zakresie stosowane u pozwanej.

Pozwana podniosła, że pracodawca ma prawo wymagać dyspozycyjności pracownika w godzinach pracy, nie prowadzenia w tym czasie innej działalności, działalności konkurencyjnej czy też nie poświęcania czasu pracy na liczne kontakty telefoniczne. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego - podjęcie działalności konkurencyjnej wobec pracodawcy uzasadnia wypowiedzenie umowy o pracę na czas nie określony (art. 30 § 4, art. 45 k.p.) zarówno wtedy, gdy pracownik prowadzi ją wbrew umowie o zakazie konkurencji (art. 101¹ § 1 k.p. - Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 1 lipca 1998 r. I PKN 218/98). Dodatkowo pozwana wskazała, że często bierze udział w przetargach publicznych, w których ze względu na obowiązujące przepisy prawa o zamówieniach publicznych z dnia 29 stycznia 2004 roku (tj. z 2005 roku poz. 2164 ze zmianami) nie mogą zachodzić jakiegokolwiek wątpliwości co do ewentualnego udziału pracowników u innych oferentów, co wykluczyłoby pozwaną z przetargów i działało na szkodę spółki. Dokonując oceny zebranego materiału dowodowego Sąd Rejonowy pominął okoliczności obowiązujących u pozwanej zasad zwracania się do pracodawcy o zgodę na prowadzenie działalności, w przypadku gdy przedmiot tej działalności pokrywa się w części ze statutowym działaniem pozwanej.

Zażalenie na postanowienie zawarte w pkt. 3 w wyroku tj. w zakresie w jakim Sąd I instancji nie zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwoty 3.900 zł tytułem zwrotu kosztów poniesionej przez powoda opłaty od pozwu (kosztów sądowych) złożył powód.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucono naruszenie:

a) art. 98 § 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i niezasądzenie od pozwanego na rzecz powoda (oprócz kwoty 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego) kwoty 3.900 zł tytułem zwrotu uiszczony przez powoda opłaty od pozwu w niniejszej sprawie;

b) art. 113 ust 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych poprzez jego zastosowanie, pomimo iż w niniejszej sprawie powód uiszczył opłatę sądową od pozwu, a więc nie było podstaw do zastosowania wyżej wymienionego przepisu;

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł na podstawie art. 395 § 2 k.p.c. o uchylenie przez Sąd I instancji zaskarżonego postanowienia i rozstrzygnięcie o kosztach niniejszego procesu poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 3.960 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 3.900 zł tytułem uiszczonych przez powoda opłaty sądowej od pozwu oraz kwoty 60 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. W razie przekazania sprawy do rozpoznania Sądowi II instancji wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w części poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda (oprócz kwoty 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego) kwoty 3.900 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu uiszczonych przez S. Z. oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji w całości oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania przed Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXI Wydział Pracy zważył, co następuje:

Na skutek apelacji pozwanej skarżącej wyrok w pkt. 4 oraz zażalenia powoda zaskarżony wyrok podlegał zmianie w pkt 3 i 4 tj. w części dotyczącej kosztów procesu. W pozostałym zakresie apelacja podlegała oddaleniu.

Zaskarżony wyrok należy uznać za prawidłowy, stanowiący wynik właściwej oceny przez Sąd pierwszej instancji przedstawionego przez strony materiału dowodowego i trafnej wykładni prawa materialnego. Sąd Okręgowy podziela w pełni zarówno ustalenia, jak i wnioski Sądu pierwszej instancji, a w konsekwencji przyjmuje je za własne bez potrzeby szczegółowego przytoczania.

Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. jest chybiony.

Przepis ten ustanawia zasadę swobodnej oceny dowodów, w myśl której sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów stosownie do własnego przekonania, w oparciu o wszechstronne rozważenie zebranego w sprawie materiału, a więc biorąc pod uwagę wszystkie dowody przeprowadzone w postępowaniu oraz wszelkie - mające znaczenie dla ich mocy i wiarygodności - okoliczności towarzyszące ich przeprowadzaniu (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 2002 r., IV CKN 1218/00, niepubl., LEX nr 80266). Granice swobodnej oceny dowodów winny być wyznaczone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, w świetle których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych, a wiążąc ich moc i wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000, Nr 17, poz. 655).

Skarżąca, chcąc podważyć ocenę dowodów zastosowaną przez sąd, powinna wykazać istotne błędy logicznego rozumowania, sprzeczności dokonanej przez sąd oceny z doświadczeniem życiowym, brak wszechstronności, czy też bezzasadne pominięcie dowodów, które mogłyby prowadzić do wniosków odmiennych, aniżeli te, które stanowiły podstawę rozstrzygnięcia. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego za niewystarczające należy uznać oparcie zarzutów apelacji na własnym przekonaniu o innej niż przyjął to Sąd wadze doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu I instancji. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 6 listopada 1998r., II CKN 4/98, niepubl.).

W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy dokonując oceny materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania, nie dopuścił się naruszenia wskazanych reguł. Wnioski Sądu I instancji zostały logicznie powiązane z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym. Sąd ten nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów i nie popełnił błędów w logicznym rozumowaniu. Sąd Rejonowy wbrew zarzutom apelacji nie pominął faktu obowiązującej w pozwanej spółce informacji dla pracowników o obowiązku przestrzegania zakazu konkurencji. Sąd Rejonowy

ustalił bowiem prawidłowo, że pracodawca co roku przypominał pracownikom o obowiązku przestrzegania zakazu konkurencji (zeznania J. K., zeznania świadków: M. O. (1) k. 127v-128, Z. G. k. 128.). Jednakże należy zwrócić uwagę, czego zdaje się nie dostrzegać pozwany, że pracownicy mieli zwracać się o informację czy dana działalność może być uznana za konkurencyjna w sytuacji gdy mają wątpliwości w tym zakresie. Apelujący zarzucił nadto, że Sąd pominął kwestię obowiązku uzyskania zgody na prowadzenie działalności w części pokrywającej się z działalnością pozwanej. Tymczasem Sąd Rejonowy ustalił, że chcąc podjąć nową aktywność pracownicy pozwanej mieli możliwość wystąpienia do pracodawcy o udzielenie informacji, czy dana działalność będzie traktowana jako działalność konkurencyjna (zeznania świadka M. O. k. 127 v – 128). W ocenie Sądu Okręgowego zasada na którą powołuje się strona apelująca, zgodnie z którą pracownik powinien zwrócić się do pracodawcy z informacją o podjęciu każdej dodatkowej działalności po pierwsze nie wynika z materiału dowodowego zebranego w sprawie a po drugie byłoby sprzeczne z zasadą wolności podejmowania zatrudnienia wyrażoną w art. 10 k.p. Podkreślić bowiem należy, że każda działalność dodatkowa jest oczywiście pojęciem szerszym od działalności konkurencyjnej. Każda bowiem działalność konkurencyjna, o ile jest prowadzona w trakcie trwania stosunku pracy jest niewątpliwie działalnością dodatkową, ale nie każda dodatkowa działalność musi mieć od razu charakter konkurencyjny. Okoliczność zaś, że pracownik jest obowiązany powstrzymać się od podejmowania dodatkowego zatrudnienia w podmiocie prowadzącym działalność konkurencyjną (których przedmiot działalności pokrywa się w całości lub w części ze statutowym przedmiotem działania pozwanej) wprost wynikała z łączącej strony umowy z dnia 1 października 2010 r. i nie była sporna między stronami. Jak zaś wynika z zeznań powoda nie miał on wątpliwości co do tego, że podmioty (...) Sp. z o.o. oraz (...) Sp. z o.o. nie prowadzą działalności konkurencyjnej względem pozwanej i z tego względu nie występował do pracodawcy o udzielenie informacji, czy dana działalność będzie traktowana jako działalność konkurencyjna w przeciwieństwie do sytuacji która miała miejsce wcześniej gdy powód o taka informacje się zwrócił gdyż powziął wątpliwość w tym zakresie. Podkreślenia również wymaga, że apelujący jednocześnie nie kwestionował ustalonego przez Sąd Rejonowy zakresu działalności spółek (...) Sp. z o.o. oraz (...) Sp. z o.o. oraz ustalonego przez Sąd udziału powoda w ww. spółkach. W niniejszej sprawie strony różniły się w zakresie oceny prawnej zaistniałych faktów, w szczególności w zakresie pojęcia „działalność konkurencyjna” na tle art. 101¹ § 1 k.p. Sąd Okręgowy podziela ocenę Sądu Rejonowego, że obowiązkiem wynikającym z umowy o zakazie konkurencji (art. 101¹ i 101² k.p.) uchybia jedynie taka działalność pracownika, która jest przez niego rzeczywiście prowadzona, adresowana do tego samego kręgu odbiorców i która choćby częściowo pokrywa się z działalnością pracodawcy i realnie zagraża jego interesom. Powyższe stanowisko jest ugruntowane w orzecznictwie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2008 r. I PK 27/08 OSNP 2010/3-4/34).

W wyroku z dnia 19 czerwca 2015 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (sygn. akt III APa 17/15, Legalis nr 1482051) podniósł zasadnie, że zakaz konkurencji określony w art. 101¹ § 1 k.p. dotyczy faktycznie wykonywanej działalności przez pracodawcę, a nie każdej, która została wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego jako przedmiot jego działalności gospodarczej. W uzasadnieniu powyższego wyroku trafnie wskazano, że przyjęcie odmiennego stanowiska prowadziłoby do nadużyć, polegających w szczególności na tym, iż pracodawca mógłby wpisywać w przedmiocie swojej działalności wszystkie możliwe rodzaje działalności gospodarczej, uniemożliwiając tym samym pracownikowi, objętemu klauzulą konkurencji, podjęcie jakiegokolwiek aktywności zawodowej.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że konkurencyjną działalnością jest aktywność przejawiana w tym samym lub takim samym zakresie przedmiotowym i skierowana do tego samego kręgu odbiorców, pokrywająca się - chociażby częściowo - z zakresem działalności podstawowej lub ubocznej pracodawcy. W rezultacie zakazana może być taka działalność, która narusza interes pracodawcy lub zagraża mu. Konkurencja to rywalizacja, współzawodnictwo między podmiotami lub osobami zainteresowanymi w osiągnięciu tego samego celu. Zajmowanie się interesami konkurencyjnymi jest więc równoznaczne z działaniem podejmowanym w celach zarobkowych lub udziałem w przedsięwzięciach lub transakcjach handlowych, których skutki odnoszą się (lub potencjalnie mogą się odnieść), chociażby częściowo, do tego samego kręgu odbiorców (por. między innymi wyroki z dnia 24 października 2006 r. sygn.akt II PK 39/06 OSNAPiUS 2007 nr 19-20, poz. 276, str. 811, 23 lutego 1999 r., I PKN 579/98, OSNAPiUS 2000

nr 7, poz. 270, z dnia 8 maja 2002 r., I PKN 221/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 98 i z dnia 24 września 2003 r., I PK 411/02, OSNP 2004 nr 18, poz. 316).

W przedmiotowej sprawie istotny jest fakt, że to na pozwanej ciążył obowiązek wykazania, że podmioty w które zaangażowany był powód stanowią konkurencję dla pozwanej, czyli że prowadzą one działalność skierowaną do tego samego kręgu odbiorców pokrywająca się choćby częściowo z zakresem działalności podstawowej lub ubocznej pracodawcy i działalność ta narusza interes pracodawcy lub zagraża mu. Pozwana powyższemu obowiązkowi nie sprostała i nie wykazała dowodowo powyższego. Jak wynika z prawidłowych ustaleń Sądu Rejonowego pozwana nie weryfikowała rzeczywistego zakresu działalności spółek (...) Sp. z o.o. oraz (...) Sp. z o.o. opierając się wyłącznie na zapisach wskazanego w KRS zakresu działalności. Nie weryfikowano również kręgu klientów tych podmiotów. Ponadto nie analizowano również, czy działalność powoda stanowiła zagrożenie dla jakichkolwiek interesów pracodawcy (zeznania świadków M. K. k. 126v -127v, M. O. k. 127 – 128). W ocenie Sądu Okręgowego prawidłowe jest stanowisko Sadu Rejonowego prowadzące do wniosku, iż pracodawca zarzucając pracownikowi prowadzenia działalności konkurencyjnej nie może ograniczać się wyłącznie do porównania zakresów działalności spółek wpisanych do KRS. Pracodawca powinien bowiem zweryfikować rzeczywisty i faktyczny zakres działalności pracownika w spółkach, w których podjął dodatkowe zatrudnienie.

Przechodząc do rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w zakresie kosztów procesu wskazać należy, że podniesione w zażaleniu zarzuty naruszenia art. 98 § 1 k.p.c. oraz art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych są zasadne. Pozwana jako strona przegrywająca sprawę w myśl art. 98 § 1 k.p.c. zobowiązana była zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Przy czym zgodnie z art. 98 § 3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez Sąd osobistego stawiennictwa strony. Na koszty procesu przed Sądem I Instancji składała się opłata od pozwu oraz wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika. Powód wnosząc pozew uiszczył opłatę w wysokości 3900 zł. Następnie, w piśmie procesowym z dnia 28 października 2015 r. (data prezentaty) powód zmodyfikował powództwo wnosząc o zasądzenie od pozwanego tytułem odszkodowania kwoty 102 491,46 zł wraz z ustawowymi odsetkami. Powód w związku z rozszerzeniem powództwa nie został zobowiązany do uzupełnienia opłaty sądowej o kwotę 1225 zł (5% z 24 491,46 zł). W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy błędnie przyjął, że powód był zwolniony z obowiązku uiszczenia kosztów i stosując normę z art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 5125 zł tytułem opłaty od pozwu.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w pkt 3 w ten sposób, że zasądził od (...) S.A. w W. na rzecz S. Z. kwotę 3960 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 4 w ten sposób, że nakazał pobrać od (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie kwotę 1225 zł tytułem opłaty od rozszerzonego pozwu. W pozostałym zakresie na podstawie art. 385 k.p.c. apelacja pozwanej podlegała oddaleniu.

O kosztach procesu przed Sądem II instancji w postępowaniu apelacyjnym i zażaleniowym Sąd orzekł na podstawie art. 108 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, wskazaną w art. 98 § 1 k.p.c. Zgodnie z art. 98 § 3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata/radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata/radcę prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez Sąd osobistego stawiennictwa strony. Na koszty procesu składała się opłata od zażalenia w kwocie 39 zł oraz wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika powoda. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika powoda ustalono na podstawie § 9 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 10 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 10 ust. 2 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800) – tj. 337.50 za zażalenie i 120 za apelację.